

Válogatás az „Amit szívedbe rejtesz...” verspályázat díjazott alkotásaiból

(A Matáv és a Sulinet 2002 szeptemberében indította el közös versíró pályázatát diákok számára. A felhívás nem várt sikert hozott: két hónap alatt közel 700 ifjú költő több mint 1700 beküldött verssel hívta fel magára a figyelmet. A alkotásokat négytagú zsűri (Janikovszky Éva, Karafiáth Orsolya, Kovács Ákos, Varró Dániel) értékelte és díjazta. A zsűri és a közönség szavazatai alapján kiválasztott legszebb közel félszáz verset a Matáv reprezentatív, kereskedelmi forgalomba nem kerülő kötetben jelentette meg. E kötetből válogattuk szépirodalom rovatunk tartalmát.)

12-15 éves korosztály

Árvai Krisztina

Gyémántkarika

Mellém ülsz,
kérlek, hogy ölelj,
de Te csak játszol,
egy ostoba hangszeren.

Valami halk, rossz zenét játszol,
s én a túlvilágról,
énekelek neked.

Verset írok hozzád,
kezembe képzelem a kezed,
fogom a homlokod,
tűzforró fejed.

Csupor Márton

Ugrálva az úton

Ugrálva az úton
Kis cédulát tűz hátamra a nap
Nézd a bolondot
Röhögnek rajtam a házfalak

Ugrálva az úton
Lábam a földtől elszakad
Bennem él az arcod
S az álmok ma fogva tartanak

Ugrálva az úton
Szememben fények játszanak
Ott ugrál nyomomban
Egy örült, de boldog árnyalak.

Horváth Béla

Forró este

Forró és száraz volt az este,
Zengő üvegből volt a teste.
Idegen szikrás alkonyatban
Álltam ifjon és riadtan.
És hallgattam, mintha zuhogva
Valami vak malom zokogna,
Égő agyam alatt a mélyben,
A szívem zokogott az éjben.
A vágyakat forgatva resten,
Mennyi álom fény, meg isten.
Forró és száraz, mint az este,
A megváltás csókját kereste.
Az első csöndes árva szennyet,
Könnyes szemem fölött a mennyet.

Szenes Laura

Bűn

Volt egyszer
És most is van.
Akarva-akaratlan.
Csábító
És fájdalmas.
Áhított
És ártalmas.
Biztató
És nyugtató.
Gyakori...
De mikori?
Ókori vagy őskori?
Mindig volt!
És elrabolt.

16-18 éves korosztály

Pányi Jolán

Meddig?

Száguldunk az útba
A múltba fúlva.

A szaggatott már végtelen
Felettünk az égtelen
Kék.

Meddig rohanunk zihálva
Bele a képtelen
Világba?

Meddig maradok a mában
Az idő féktelen
Hatalmában?

Meddig tűröm esztelen
Hogy az Élet becstelen
Tegye büntetlenül ezt velem?

Meddig kérem még
A lüktetést az érben?
Kérem még? Kértem?
Kétlem.

Gál Zsuzsanna

Az ixedik

Steksz, lakk, latex,
szex a rexasztalon,
fax az ösöknék, hogy később vagy otthon,
szex, szex, szex...
Aztán már csak ex
Aztán már az se.

Taxival mész haza.
Mi volt a diszkóban?
- Semmi extra!
Másnap: - Hová mész?
- Csak le a rakpartra,
haverok, buli, ...:
Csak a szokásos hanta.
Index a lépcsőfordulóban,
s már ott se vagy.

S kezdődik előlről:
Steksz, lakk, latex...
S ha otthagynak,
ha már nem kellesz,
a világ szemébe nevensz,
MÍG LELKED ELCSAPJA A NEW YORK-I
EXPRESSZ.

Füle Ágnes

Lefelé

Lefelé.
 Bárhogy szeretlek, csak korlát lehetsz.
 Zuhanok, futok a lépcsőn lefelé.
 Rád támaszkodom, és te vezetsz
 lefelé.

Puskás Anikó

Útközben

Az aranyló napsugár végigfut
 bőrömön. Összerázkódom,
 Mint a sivatag, amikor esőt vár
 Beszívom a hajnali föld szagát,
 Aztán sóhajtva továbblépek az úton.
 Sietve hajol meg a som
 Elöttem, mint szélnek törékeny
 nárcisz.
 A kavics alján pici bogár mászik.
 Megfürdök a vízesésnél, jólesik a hús
 víz testemnek. Bokor
 Gyümölcisével csillapítom éhségem,
 S lila írisz illatát érzem.
 Megcsodálom az ég kékjét, melyről a
 vad tenger jut eszembe, holott
 Szélcsend van. Az ég sem rezdül.
 Nincs mozgás.
 Vízcsepp gördül le arcomon, könny
 talán?
 Nem, nem. Az előbbi pajkos felhők
 könnye.
 Homlokomon
 Csigákba rendeződik a haj, a szemem
 Színe kékbe játszik át. A Te szemed
 Kék és a hajad is olyan göndör, mint
 az enyém, hisz Rád gondolok...

Sulyok Blanka

Forgás

Kócos, zöldellő dombokon nyargal az április,
Nyomában támad ezernyi álma a nyárnak,
Míg a virágok kelyhében ring
A jövő megfogant, szunnyadó gyümölcse.
Hát jöjjetek, jöjjetek ki a rétre,
A tavasz, ez az önfeledt, sóvárgó kamasz
Lényetek minden lényegét betöltse!

„Tavasz? Hát tavasz van? Észre sem vettük.
És oly mindegy is, milyen színű
Az a kicsi darabka ég, mi
Be-betekint a gyár szűkös ablakán.
Metsző neonfényben éjben és nappal,
Télen és tavasszal
Egyformák minékünk a napok.
Csak a gép, csak a gép forog, zúg
Szakadatlan, forog vele az életünk,
És jaj, jaj nekünk, ha lemaradunk...

Forog a gép,
Már vele kering a vérünk,
Tán rég nem is élünk,
Csak monoton megszokás
Indít ezredszer is újra minden
Elunt, fásult mozdulatot.
Reszkető, rossz lábunk át meg átszövi
Megannyi mérgezett, sajtó visszér,
Fülünk kábult zúgásán
Nem hallik át a madárdal, csak zúg, zúg

A gép, agyunkra tompa, csüggeteg homály ül,
Szívünk, lelkünk rég felőrölte már a lét
Tavasz van? A forgás meg nem áll,
Forog velünk az idő is,
Az ősz mindig visszatér.

Ha csak egy percre megáll ez a forgás.
Pihenni vágyunk. Mit nekünk tavaszi rohanás.
Pihenni már. Érzéketlen, holt alvásba
Átzuhanni, nem érezni, nem gondolni,
Csak aludni, csak aludni...
Sosem látjuk tán sosemvolt
Ifjúságunk naiv vágyát.

Ha az álom puha szárnya
Kemény párnánkra leszállna – jaj, hallom már,
Csörren a vekker, jaj, elkésem,
Érzem, túl lassan kering a vérem,
S túl gyorsan forog e szomorú,
Kék bolygó a távoli nap körül,
Túl gyorsan forognak a világok,

Oly gyorsan futnak a percek...
Érzem, megint forog a gép,
Vagy tán meg sem állt sohasem.
Már fut, újra fut a futószalag felém,
E rém nem pihen,
Embertelen, rohanó közönnyel
Siklik át az életen,
Mert a párhuzamosok nem találkoznak sohasem,
Egyedül a munka, ami végtelen.”

Így szólt a munkás,
És ifjú, lelkes, lázadó szívemen
Átsuhant egy furcsa, szorongó sejtelem.